

ARBETARMAKT

Nyhetsbrev nr 289, 23 december 2008

www.arbetarmakt.com

Arbetarmakt, svensk sektion av

Solidaritet med de kämpande i Rosengård!

I 23 dygn hade engagerade församlingsmedlemmar och sympatisörer ockuperat källarlokalen som använts som moské på Ramels väg i Rosengård. De har länge protesterat mot fastighetsägaren Kontentus planer på att stänga lokalen.

Källarlokalen, som varit plats för Islamiska kulturföreningen sedan 1992, har bl.a. fyllt en viktig funktion för många ungdomar som kunnat använda lokalen för läsläsning och som social mötespunkt. I Rosengård har kommunen de senaste åren bl.a. sparat in pengar på att lägga ned ungdomens hus och försämrat servicen för pensionärer. Många bostäder är dessutom mycket eftersatta då bostadsbolagen struntar i att renovera området. Det har också återkommande beskrivits som ett "problemområde". Det är "kriminella ungdomsgäng" som orsakar alla problem i Rosengård, inte de kapitalistiska politiker och bolagschefer som sysslat med att spara in pengar på människors behov av en dräglig vardag. Få inom etablissemangen har därför varit intresserade av att lyssna på de protesterande på Ramels väg och Kontentus. Slutligen fick de hjälp att verkställa vräkningen av snuten.

Den 15 december, tidigt på morgonen, samlades så ett 30-tal snutar med hundar och containers i släptåg för att utrymma lokalen och stänga dörrarna för gott. De tre stycken som befann sig i lokalen, ungdomar i åldrarna 16-18 omhändertogs bryskt för att förhöras. Den massiva insatsen förklarade snuten med att "man aldrig vet hur den här typen av tillslag kommer att utveckla sig".

Provokationen från snuten passerade inte förbi i tysthet. Bara någon timme efter "ingripandet" samlades ett 30-tal, varav många unga och barn, och protesterade. Ungdomar gav sig först in i dialog med snutarna och försökte ifrågasätta agerandet. När inget hjälpte drev ungdomarna för en stund bort snuten och lyckades inta sina lokaler igen. Batonger och pepparsprej användes sedan då snutarna återerövrade lokalen – som de senare blockerade med containrar.

En av de boende i området, som kunde beskåda polisens agerande från sin balkong, gav uttryck för symboliken i situationen: "Se här, det är som med Israel och Palestina. Vi är Palestina och här kommer Israel och bygger upp en mur mitt i vårt bostadsområde!"

Snutens och fastighetsägarens agerande ledde sedan till att hundratals ungdomar i området revolterade. Med primitiva vapen såsom flaskor, stenar och slangbomber försökte de på egen hand driva bort de rasistiska snutarna från sina gator. De sistnämnda fick i sin tur specialförstärkning när de inte kunde stå emot motståndet. Som mest lär 200 snutar, bl.a. extrainkallade från Stockholm, ha bekämpat de upproriska ungdomarna, som bl.a. fått stöd från aktiva antifascister från Malmös frihetliga miljö.

Kravallerna har pågått under hela den gångna veckan. Polisbilar har vandaliserats, barrikader har byggts och bränder har anlagts. Först mot veckoslutet verkar protesterna ha minskat, men det är oklart om detta är tillfälligt.

Det är inte särskilt konstigt att ungdomar och boende reagerar – och agerar – när snuten marscherar in i arbetarklassens bostadsområden för att bistå kapitalistiska politiker och bolag som Kontentus. I ett internationellt perspektiv är inte heller ungdomarna i Rosengård ensamma om att stå upp mot rasism, nedskärningar och statlig repression. I Grekland har unga och studenter gått i spetsen för en omfattande protestväg mot den grekiska polisens våld, protester som också omvandlats till att rikta sig mot den kapitalistiska regeringens nyliberala och korruptionsomgärdade politik. Att ungdomar sätts i rörelse av kapitalismens orättvisor har vi också sett i Italien de senaste månaderna, där särskilt studenter spelat en ledande roll i mycket av motståndet mot Berlusconi-regeringens aggressiva rasistiska politik. Upplopp i förorter har också varit på tapeten i bl.a. Frankrike och Danmark på senare tid.

REVOLUTION deklarerar vår solidaritet med de upproriska. När snutarna marscherar in i bostadsområdena är det fullt berättigat att försöka slå tillbaka. Det tragiska i sammanhanget är att vänstern inte tycks komma till Rosengårdungdomarnas undsättning. Med undantag från de frihetliga som begett sig till stadsdelen för att tala med boende och bistå dem i deras kamp är det mycket tyst. När protesterna isoleras och inte politiseras kommer de också förr eller senare att mattas av. Destruktivt kravallande, som riskerar att gå ut över de boende själva (flera personbilar lär bl.a. ha satts i brand i Rosengård), leder också till att borgarpressens mediarapportering, som huvudsakligen inriktats på att beskriva upproret som ett "ordningsproblem" orsakat av "kriminella gäng" och "fotbollshuliganer", mer effektivt kan medverka till att vända boende, som är trötta på att framställas som bråkmakare, mot ungdomarna.

Om nedskärningar och andra angrepp på arbetarområden som Rosengård ska kunna stoppas framgångsrikt måste en rörelse byggas upp med bas i de berörda områdena som på ett organiserat sätt försöker slå tillbaka olika typer av angrepp. Det kan göras genom blockader och ockupationer av nedläggningshotade lokaler, såsom i Rosengård. Det kan göras genom organiserandet av demonstrationer och protester, där de boende i området involveras för att kämpa för sina krav på förbättringar. Hyresgästföreningen borde t.ex. pressas att ta strid för de boendes intressen – och dess ledning borde tvingas att agera mot alla orättfärdiga vräkningar. Polisens våld kan i sin tur bemötas mer effektivt med ett organiserat försvar från de boende. Då skulle det också vara lättare att försvara viss förstörelse, som inte går att undvika helt när t.ex. barrikader ska byggas.

Ungdomarna i Rosengård kommer inte att vänta på att någon annan ska kämpa för dem. När de vuxna skiter i att ta sitt ansvar så är det de unga som här visar vägen i kampen. Vi uppmanar alla som solidariserar sig med kampen mot borgarnas angrepp på våra bostadsområden att visa sitt stöd för de som kämpat för lokalen på Ramels väg, att agera mot nedskärningarna i arbetarområdena och att höja rösten och ta strid när snutarna marscherar in för att kväsa protester i våra bostadsområden.

Gunnar Westin

Grekland och vänstern

Grekland befinner sig i en förrevolutionär situation. Den 9 december, på kampens fjärde dag, begravdes den 15-årige pojken som den grekiska polisen utan mycket omsvep sköt på fläcken efter det att han och hans kompisar kastat två tomma plastflaskor mot dem. Begravningen skedde mot bakgrunden av hårda sammandrabbningar över hela Grekland mellan polisen och fascisterna å ena sidan och arbetarungdomen, arbetarna och studenterna å den andra. Tusentals närvarade på begravningen. Som för att skymfa den symbol som den döde har blivit för upproret, attackerade kravallpolisen begravningen.

Medan detta pågick hölls protestmarscher i många grekiska städer. I många fall utgjordes dessa av högstadies eller ännu yngre elever, vissa så unga som 12 år. För att bevisa att den saknar några som helst moraliska skrupler attackerade borgarpolisen barn och ungdomar. De svarade genom att sätta i blockad och i flera fall erövra polisstationer. Det är viktigt att betona att dessa sammandrabbningar har ägt rum i varje grekisk stad, även i de mest konservativa delar av landet.

Nästa dag inträffade den länge planerade generalstrejken. Den var speciellt framgångsrik i den offentliga sektorn, utbildningen, hälsovården och transportsystemet. Regeringen krävde från facken att ställa in inte bara den traditionella arbetarmarschen till parlamentet, som i Grekland brukar följa på generalstrejker, utan också själva strejken med hänvisning till "den spända situationen". Detta var uppenbarligen ett försök att splittra de vuxna arbetarna från den upproriska arbetarungdomen och att sätta arbetarklassen i sin helhet mot småborgerliga skikt i samhället såsom småföretagare, affärsinnehavare, intelligenter, tjänstemän, osv. Fackbyråkraterna dominerade av PASOK, den grekiska motsvarigheten till socialdemokraterna, fann det omöjligt att styra av strejken men de försökte förvandla arbetarmarschen till en stående demonstration. SYRIZA, en sammanslutning av vissa utomparlamentariska vänstergrupper, valde att delta på PASOK-byråkraternas stående demonstration. Två vänstergrupper, MERA (Radikala Vänsterns Front) och ENANTIA (de autonoma plus 2 maoistiska grupper), båda bestående av flera organisationer, vägrade däremot att gå med på fackbyråkraternas uppmaningar och beslöt att hålla arbetarmarschen ändå. Till deras egen förvåning slöt massor av arbetare upp i marschen – hela 25 000.

Under dessa händelsers intryck krävde de uppskrämda europeiska borgarna, som samlats på EU-toppmötet i Bryssel, av den grekiske premiärministern Karamanlis att omedelbart arrestera alla som var ansvariga för detta "kaos". Med kaos menade de omöjligheten för de grekiska kapitalisterna och finansmännen att längre utöva en effektiv kontroll över samhället. Den 12 december tog den grekiska staten på sig att uppfylla denna order från EU-

toppmötet när den försökte utföra en massarrestering av barn, 12–15 år gamla, vid en stor demonstration i Aten. Föräldrar och lärare slogs med polisen och befriade alla förutom tre.

Fler än 400 skolor befinner sig under ockupation och ungdomarna har också ockuperat ett otal offentliga byggnader. Polisstationer och banker däremot attackeras och t.o.m. bränns ner. Den 15 december omringade tusentals elever den atenska polisens centrala högkvarter. Striderna med polisen pågick under flera timmar både där och framför det centrala fängelset, där många av de 500 arresterade ungdomar troligen hölls.

På morgonen den 16 var rörelsen redan så massiv att alla skolor och universitet i landet hade slutat fungera. Samma morgon fann sig också högkvarteret för polisens speciella kravallstyrkor omringat. Det finns inget bättre bevis på att den våldsamma offensiven mot polisen verkligen bedrivs av stora massor av ungdomar, tiotusentals snarare än hundratals. Om själva kravallpolisens högkvarter befinner sig i belägringstillstånd, bevisar det bara att alla polisens styrkor redan är engagerade i striderna på andra platser och att inga fler finns att tillgå.

Den 18 december hölls en fyra timmars strejk utlyst av de offentligt anställdas fackföreningar. De privatanställdas fackföreningar vägrade att delta. Runt 50 000 arbetare och ungdomar marscherade genom Aten.

Stalinisterna förråder kampen

Arbetarklassens styrka i det moderna kapitalistiska samhället överskrider vida kapitalisternas egen styrka. Alla samhällets produkter är direkt beroende av arbetarklassen medan ingen ännu har lyckats peka ut en produkt som framställs av kapitalister. Men denna arbetarklassens överlägsna styrka kan komma till uttryck bara i fall arbetarna enar sig mot kapitalismen på ett medvetet sätt. När detta inträffar befinner sig borgarklassen i dödsfara. Därför är det inte konstigt att hela konsten i kapitalisternas maktutövande består just i uppgiften att hålla arbetarklassen omedveten om sig själv och sina möjligheter.

I Grekland tillfaller denna uppgift PASOK och fackpamparna. Men också stalinisterna i Greklands Kommunistiska Parti (KKE) har under stridens gång handlat exakt i linje med PASOK och fackbyråkratin. Dessa kommunister bara till namnet har bland annat hävdats att de ungdomar som strider mot polisen egentligen är "talibaner", "gangsters", "knarklangare", "hallickar", "polisagenter", och t.o.m. "CIA-agenter". Att kalla 13-åriga pojkar för hallickar eller imperialistagenter är snarare något man skulle kunna vänta sig från den mest reaktionära fascistmiljön, men det är högst tveksamt i vilken sådana påståenden. Hur som helst så borde man inte vara alltför förvånad då KKE är ett parti som officiellt har rehabiliterat både Stalin, Moskvarättegångarna och stalinisternas utrensningar i 1930-talets Sovjet.

KKE:s ledning har vägrat ge stöd till upprorets huvudparoll som lyder: "Ner med mördarnas och rånarnas regering!" Deras lösning på problemet är inte att störta Karamanlis högerregering utan snarare att stabilisera den. Genom detta stabiliserar KKE bara kapitalismen i både Grekland och Europa. KKE:s ledarskap ser som sin uppgift att vakta "den sociala freden och stabiliteten". Dessa människor ser tydligen social fred där det mest beslutssamma upproret pågår. I praktiken har KKE:s ledare hela tiden försökt hålla sina medlemmar utanför kampen. I

stället för en gemensam demonstration på dagen för generalstrejken utlyste de sin egen på andra sidan Aten. Samma inträffade på nytt den 12 december.

Deras uttalande har knappast gått att skilja från regeringens:

”Jag uppmanade de politiska ledarna att i bestämda ordalag fördöma de våldsamma gärningarna” – skrev den grekiska regeringens överhuvud i en deklaration efter mötet med ledarna för de parlamentariska partierna.

”Ledarskapet i Radikala Vänsterns Koalition måste sluta flörta med upprorsmakarna” – skrev KKE:s sekreterare i sitt uttalande efter mötet med premiärministern.

”Det finns politiska krafter som ger uttryck för en ansvarsfull hållning, och det finns andra som flörtar med upprorsmakarna, som jag hörde att någon sa för en stund sedan” – skrev fascisternas ledare i sitt uttalande. På detta sätt lovordade fascisterna KKE:s ansvarsfulla hållning efter det att KKE utfört vad kapitalisterna krävde. KKE intar en ansvarsfull hållning, dvs. tar sitt ansvar när det gäller att kväsa upproret och rädda regeringen.

I en artikel i *Proletären* nr. 51–52/2008, som handlar just om kampen i Grekland och berör den grekiska vänstern och KKE, lyckas Erik Anderson fullständigt bortse från alla dessa fakta. Kampen mellan KKE och resten av den grekiska vänstern beskriver Anderson som ett ”gräl”. Vad handlar grälet om?

”På grekiska vänstersidan har det uppstått öppet gräl mellan det traditionella kommunistpartiet KKE, som tagit avstånd från de maskerade anarkisternas skadegörelse och koalitionen SYRIZA som anklagas för att skydda de maskerade gängen” – skriver Anderson.

Vad som är kommunistiskt med KKE vill inte Anderson förklara på samma sätt som han vägrar förklara vem det är exakt som anklagar SYRIZA för att skydda ”de maskerade gängen”. Vi ska därför förklara det i stället. SYRIZA och andra delar av vänstern, såsom MERA och ENANTIA, anklagas inte bara av Karamanlis regering, av PASOK och fackbyråkrater, av fascister och av de borgerliga medierna i Grekland och i resten av Europa utan också av KKE som nu på ett så tydligt sätt har visat sig tillhöra detta stora kapitalistläger. ”De maskerade anarkisterna” – det är så medierna från Aten till Stockholm, dvs. lakejerna till de europeiska finansmännen och spekulanterna, enhälligt benämner Greklands upproriska ungdomar.

Om den våldsamma kampen skriver Anderson:

”I helgen attackerades en polisstation i Aten och två mindre brandbombsattacker riktades mot två av grekiska kommunistpartiet KKE:s lokaler i Thessaloniki.”

Genom att reducera ungdomarnas ytterst massiva kamp till en attack på ”en” (!) polisstation i Aten och ”två mindre brandbombsattacker” på KKE och genom att reducera alla dessa tiotusentals barn och ungdomar från arbetarklassen till ”maskerade anarkister” reducerar bara *Proletären* och Kommunistiska Partiet sig själva, i denna fråga, till samma nivå som KKE, dvs. till medlemmarna i kapitalistlägret.

CWI i Grekland

Committee for a Workers Internationall (CWI) i Grekland har intagit en besynnerlig inställning beträffande upproret. Deras sektion i Grekland heter Xekinima och är systemparti till Rättvisepartiet Socialisterna i Sverige. Xekinima, som tillsammans med runt elva andra vänsterorganisationer är en del av SYRIZA, gör följande uppskatt-

ning av situationen:

”Denna regering kan fällas av en mäktig rörelse av arbetare och ungdomar, men inte genom de kravaller och den massiva skadegörelse som vi har kunnat se i varenda stad, orsakad av anarkistgrupper (i vars led det finns många provokatörer), under de senaste dagarna.

Under de senaste två dagarna har dessa grupper haft fritt fram att förstöra allt de kunnat komma åt. Men om detta fortsätter kommer det att spela regeringen och staten i händerna.

Arbetare kan i det första skedet acceptera några få excesser från dessa gruppers sida, men i synnerhet efter förra nattens kravaller i alla grekiska städer kommer den inställningen att förändras. Argumenten för ”lag och ordning” kommer att börja vinna mark. På det sättet kommer dessa grupper, som saknar respekt för massrörelsen och i synnerhet för arbetarrörelsen, att tillhandahålla den bästa räddningen för en paralyserad regering och statsapparat i dess försök att återta kontrollen.” (*Offensiv* nr. 828, 11 december 2008)

Genom detta uttalande tar CWI avstånd från striderna med polisen som ungdomarna har fört och betecknar dessa som orsakade av anarkistgrupper och provokatörer. Det finns ingen tvekan om att en del av förstörelsen har utförts av anarkistgrupper utan något mål som kan rättfärdigas och det är absolut nödvändigt att kritisera sådant beteende och försöka avhålla ungdomarna ifrån det. Men sådana händelser är just excesser och undantag. Den absolut största delen av våldet har riktats mot polisen och det har inte utförts av anarkistgrupper utan av tiotusentals vanliga barn och ungdomar. CWI nämner inte det, det ser snarare ut som om hela denna stora upprorsrörelse gått dem spårlöst förbi.

Att påstå att ”dessa grupper haft fritt fram att förstöra allt de kunnat komma åt” är en ren lögn och dessutom en förolämpning mot tiotusentals ungdomar eftersom samma ungdomar har ockuperat otaliga skolor och offentliga byggnader utan att förstöra en enda av dem.

Det är absolut solklart att striderna med polisen har haft en massiv karaktär. Den stora, välorganiserade och välutrustade grekiska polisen har blivit lamslagen. Dess polisstationer har blivit erövrade eller blockerade, även flera av dess högkvarter har befunnit sig i fara. De har gjort slut på all sin tårgas. Anarkistgrupper har ingen förmåga att utföra något liknande. Bara tusentals och åter tusentals ungdomar som kämpar och slåss modigt i varje stad kan uppnå sådana resultat.

Även de mer framsynta av borgarna har insett detta. *Svenska dagbladet* är tvunget att peka på att:

”Enligt en opinionsundersökning som publicerades på söndagen anser sex av tio vuxna greker att oroligheterna är 'ett folkligt uppror' snarare än framtvingat av 'minoritetsaktivister'.” (den 14 december)

Massupproret är ett faktum och frågan är bara hur man ska ställa sig gentemot det. CWI väljer att blunda, inte för generalstrejker och fredliga massprotester, utan för massornas våldsamma uppror mot den grekiska borgarklassens stat.

Stora samhällsomvälvningar som utförs av massorna fortgår inte på ett ordnat och rätlinjigt sätt. Det skulle verkligen vara gynnsamt för alla om massornas medvetande utvecklade sig på ett stadigt sätt genom fredliga möten, massmöten och demonstrationer som hela tiden skulle leda till en bättre och bättre organisering så att

slutmålet – polisens och den borgerliga statens krossande – kunde utföras snabbt och i det närmaste smärtfritt. Historien känner dock inte till sådana massrörelser.

Det är klart att det föreligger en stor fara att arbetarungdomarnas uppror förbrukar sig genom ett antal osammanhängande och kaotiska strider. Detta kommer att ske i fall ingen bestående organisering uppstår bland ungdomarna och i fall deras kamp förblir isolerad från resten av arbetarklassen. Men lösningen är varken att blunda för eller att ta avstånd ifrån upproret som CWI gör. Om man gör det, då lämnar man helt enkelt allt inflytande över upproret just till de spontana elementen.

Arbetarmakt menar inte att man på något sätt borde ta kontrollen över ungdomarnas känslor. Tvärtom, vi menar att det är nu de individer och organisationer som har kunskap om vikten av organiserat motstånd måste gå in och styra upp upproret. Det betyder att kommunister måste ge en konkret vägledning till upprorsmakarna så att deras strider kan sammanlänkas med den organiserade arbetarrörelsen.

Det tycks oss också att CWI gör en missbedömning när det gäller att avgöra arbetarnas attityd gentemot ungdomarnas kamp mot polisen. I en annan artikel skriver de beträffande generalstrejken den 10:

”Massmötena var helt fredliga. Ingen förstörelse, inga attacker på byggnader, motorcyklar, bilar, ingen plundring och inga sammandrabbningar med polisen. Detta visar att arbetarklassens massa har en helt annan attityd än de anarkistiska grupperna och ultravänstergrupperna som ockuperat Polytekniska universitetet och justitiedepartementet, som genomför ständiga attacker på polisen och utropat en ”revolution” (särskilt efter kravallerna i måndags kväll).” (*Offensiv* nr. 829–30, 18 december 2008)

Anarkisterna och ”ultravänstergrupperna” som har ockuperat Polytekniska universitetet har ett namn. De heter MERA och ENANTIA och de har hela tiden gett sitt fulla stöd till ungdomarnas aktioner mot polisen. Vad CWI inte nämner är att den arbetarmarsch som samma dag organiserades just av dessa ”ultravänsterister” samlade hela 25 000 arbetare. Detta talar starkt emot påståendet ”att arbetarklassens massa har en helt annan attityd än de anarkistiska grupperna och ultravänstergrupperna som ockuperat Polytekniska universitetet och justitiedepartementet”. Egentligen visar det att möjligheten finns för att förena arbetarungdomens uppror och arbetarklassens kamp.

Senad Kadic

Brittiska Revo-delegationens besök i Italien

17 december 2008

Medlemmar i REVOLUTION, den socialistiska ungdomsgruppen, och Workers Power, Förbundet för Femte Internationalens brittiska sektion, åkte till Italien mellan den 10 och 14 december för att delta i generalstrejken den 12 december. Generalstrejken utropades av fackföreningarna som en del i rörelsen mot Berlusconi och speciellt mot lag 133, en ”reform” av utbildningen som kan orsaka förlusten av hundratusentals arbeten inom utbildningssektorn.

Inför besöket kontaktade vi människor vi känner i den brittiska studentrörelsen och fick bra gensvar från aktivister som ville bevittna och delta i den italienska kampen. När mobiliseringen verkade växa utöver oss själva, beslutade vi att skriva ett utkast till enhetsfrontsuttalande och

frågade deltagarna om de var med på ett upprop för en internationell konferens mot angreppen på utbildningen och uppmaningen att bilda ett revolutionärt parti i Italien.

Uppropet för den europeiska konferensen har som syfte att driva på för att den massiva kampen om utbildningen i Italien, Frankrike, Tyskland, Irland och Spanien ska förenas i internationell skala för att samordnas så att kampen ska kunna spridas till länder med mindre utvecklade rörelser som står inför liknande angrepp.

Vi uppmanade till att bilda ett revolutionärt parti utifrån kampen för att få ett permanent nätverk och struktur som kan kämpa för att störta det kapitalistiska system som är oförmöget att erbjuda oss en anständig utbildning. Den italienska rörelsen, eller ”abnorma vågen” som den är känd som, är notoriskt emot partier på grund av förrädarierna från italienska vänsterpartier som Rifondazione Comunista, som nu har utplånat sin egen bas. Vår delegation framförde att partioorganisering är nödvändig för att föra upp kampen på nästa nivå – men att reformistiska och stalinistiska formationer som underordnar sig kapitalet har visat sig vara otillräckliga.

Beväpnade med dessa idéer bokade vi våra flygningar och reste till Rom. Genom nätverkande i London innan och genom att kontrollera rörelsens hemsidor hade vi kommit i kontakt med italienare med starka band till universitetet La Sapienza och lyckades få reda på att några fakulteter fortfarande var ockuperade. När vi anlände till universitetet hälsades vi av en vänlig student med ett stort leende och tack för solidariteten – han presenterade oss för studenter vid den ockuperade fysikinstitutionen som inhyste oss i ett auditorium. Under tiden varnade han oss artigt för att studenterna misstrodde partier, att de var ”autonoma” och att de försökte hålla universitetet ”fritt från politik”.

Solidaritet med de grekiska ungdomarna

Vi fick snart reda på att en demonstration hade samman kallats till kvällen vid den grekiska ambassaden och mot den grekiska polisens mord på 15-årige Andreas Grigoriopoulos. Men att få reda på när den skulle börja visade snart en allvarlig brist i organiseringen vid La Sapienza. När vi talade med studenter vid statsvetenskapliga institutionen, verkade de inte veta något om samlingsstiden vid fysikinstitutionen och tvärtom. Vi beslutade oss för att själva hitta demonstrationen och var där i mer än en timme innan det samlades ett 50-tal maskerade anarkister.

Demonstrationens ringa storlek, som alldeles tydligt i hög grad berodde på förvirringen om när den skulle starta, innebar att det inte fanns någon chans att ta sig igenom de fullt utrustade poliserna för att komma till ambassaden. Efter ett tag marscherade anarkisterna ner för en sidogata tillsammans med studenterna från La Sapienza, men avvek sedan från dem när studenterna beslutade sig för att gå tillbaka till universitetsområdet. De berättade för oss att anarkisterna inte hade informerat resten av demonstrationen om var de skulle gå eller vad de höll på med. De uppmanade oss dessutom att hålla ihop eftersom ambassaden ligger i ett ökänt fascistiskt område.

Tidningarna var nästa dag fulla av bilder på utbrända bilar och sönderslagna affärer. Till och med postkontoret nära La Sapienza fick sina fönster sönderslagna och bankomaterna förstörda. När vi såg arbetarna där inne bistert sopa ihop det krossade glaset på golvet framstod tydligt idiotin i den taktiken för alla som på allvar är intresserade i en enad rörelse. Svarta blocket har rykte om sig att lätt

bli infiltrerade av polisens provokatörer som härmar deras klädstil och masker för att splittra rörelsen.

Demokrati gentemot "autonomi"

Händelserna på onsdagskvällen resulterade i diskussioner bland studenterna. En student som talade engelska förklarade kärnan i vad som pågick. Misslyckandet med att uppnå en enad demonstration resulterade i höjda röster mellan anarkister och andra studenter. Det stod snart klart att det inte bara var fråga om en demonstration utan en mer djupgående och generell fråga som studenterna stod inför. Flera fäste uppmärksamheten på svårigheterna med att upprätthålla ockupationen av fysikinstitutionen när studenternas möten och demonstrationer inte var lika välbesökta hela tiden. En påpekade att "jag känner mig inte längre delaktig i fattandet av beslut".

För oss i delegationen framstod problemet som uppenbart. Det fanns ingen samordnad ledning för universitetsområdet för att ens förena institutionerna inom universitetet, för att inte tala om samordning med andra universitet i Rom eller i Italien som helhet. Även om det påstods att det fanns ett "rent organisatoriskt" möte med representanter från olika institutioner, fick de enbart diskutera mycket praktiska saker och absolut inte en strategisk diskussion över hela campus för att återuppliva rörelsen och leda den till framgång. Mötena tog upp idéer från diskussionen på institutionerna.

Diskussionen på fysikinstitutionen dominerades av de mest självmedvetna och högljudda bland studenterna, medan andra tydligt hade vant sig vid att en liten minoritet fattade besluten och föredrog att ta igen studierna eller fördriva tiden. Resultatet var att institutionerna hade en ledning, men en som inte var vald, som beslutade om resultatet av "konsensusbeslut", utan ansvar inför majoriteten av studenterna och som inte kunde avsättas av majoriteten om de handlade mot dess vilja.

Jag förde fram denna bedömning till studenten som översatte. Han instämde i alla mina punkter och svårigheterna med denna form av organisation, men bestämde sig ändå för att det var bättre än att tillåta politiska partier att "föra fram sina partilinjier". För oss framstod förbudet mot politiska partier vid universitetet som en åtgärd för att hindra en debatt om de idéer som politiska partier kan föra fram till studenterna och hota de autonomas ställning.

När vi talade med allt fler studenter när vår vistelse fortskred verkade det som om det fanns en allt större minoritet av studenterna som inte helt instämde i metoden att organisera med konsensus – de som höll med oss började bli tystare, och verkade oroade av att föra fram sådana åsikter – antagligen eftersom det kunde leda till någon form av uteslutning från rörelsen. Jag talade med två studenter som höll med om uppmaningen att krossa kapitalismen och behovet av att bilda ett revolutionärt parti – de sa att de flesta studenter inte gjorde det, men vi började undra hur många fler studenter som hade den åsikten och som höll tyst.

Generalstrejk

På fredagen ägde studentdemonstrationer, en arbetardemonstration och en fyra timmars generalstrejk rum. Kvällen innan hade vi tillverkat en banderoll: "UK Workers and Students in Solidarity! Long Live the Wave! Down with Berlusconi!" Demonstrationerna skulle vara separata men sammanstråla på vägen innan de gick åt varsitt håll igen. En del av oss gick till de fackliga demonstrationer

som leddes av det antikapitalistiska facket Cobas medan majoriteten marscherade med studenterna.

Det dröjde inte länge innan våra slagord drog till sig uppmärksamheten och människor trängdes för att få tag på flygbladen från vår solidaritetskontingent. Vi fick många tacksamma kommentarer och italienska kontingenter runt oss började skrika engelska slagord som "They Say Cut Back, We Say Fight Back" och "One Solution – Revolution"!

Framgången för kontingenten gjorde oss mycket synliga och när demonstrationen närmade sig målet, erbjöds vi att få tala på mötet efteråt, men med strikta instruktioner att inte uppmana till att bilda ett revolutionärt parti. Simon från Westminster University framförde ett budskap med solidaritet, förklarade att liknande rörelser växer fram i Frankrike, Tyskland och över hela kontinenten och uppmanade italienarna att organisera en studentkonferens för att samordna den europeiska kampen. Det följdes av stormande applåder. Efter ytterligare några tal och en del högljudd musik och dans sålde vi tidningar, Revolutions manifest och samlade in epostadresser till en del gymnasier från Rom som förklarade de verkliga problemen med fascistiska organisationer i deras skolor.

När vi kom hem från Italien fick vi reda på att vårt upprop på mötet hade rapporterats av ett betydande vänsterparti i Italien, Sinistra Critica, på deras hemsida.

Nätverkande på sociala centra

På fredag kväll gick en del av oss till ett socialt centra en kort gångväg från La Sapienza. Det var där som Giovanni, som organiserade vårt framträdande på plattformen vid demonstrationen, presenterade oss för centrats organisatör, som har ett omfattande kontaktnät bland studenterna. Han höll med om vårt upprop för en konferens. Han gav oss uppgifter om andra som han trodde kunde vara intresserade och erbjöd sig att föra fram uppropet på ett stort studentmöte efter att vi åkt hem. Han informerade oss också om att han skulle nätverka med studentorganisationer som han känner till i andra länder.

De av oss som gick till det sociala centrat kände sig nöjda med sig själva, tittade sedan på bilder från demonstrationen på centrats väggar och lyssnade på ett riktigt bra jazzband långt in på natten.

Resans slut

På lördag kväll sade vi farväl till fysikstudenterna vid La Sapienza och överlämnade banderollen som vi bar på demonstrationen. De sade att den skulle bli kvar på universitetet för all framtid! Efter att ha bytt adresser med alla, packade vi och gjorde oss beredda inför hemresan nästa dag.

Vi åkte hem med en känsla av att verkligen ha uträttat något under en så kort resa. Vi hade spritt uppropet för internationell samordning till tusentals studenter på en demonstration och blev verkligen tagna på allvar. Vi hade framgångsrikt fört fram uppropet för demokratisk organisering och behovet av ett revolutionärt parti inför en till att börja med mycket misstänksam publik men fann många allierade.

Vårt upprop för en europeisk konferens skulle komma att tas upp på massrörelsens möten i Italien, vilket visar det stora intryck som några få människor kan göra om vi argumenterar för de korrekta politiska parollerna med ett internationellt perspektiv.

John från London

www.worldrevolution.org.uk

Frige skokastaren Monthadar Al-Zaidi

Vi återger en utmärkt kommentar till "incidenten" i Bagdad från IrakSolidaritets hemsida.

Den irakiske journalisten Monthadar Al-Zaidi som i protest mot USA:s illegala ockupation, slängde sina skor mot Bush på besök i gröna zonen 12 december är på väg att bli en hjälte i Mellanöstern. Först slängde han vänsterskon och skrek: "detta är en avskedsskyss, din hund". Sedan högerskon med orden: "det här är från änkor, faderlösa och de som dödas i Irak".

Förlöjligandet av Bush sprids som en löpeld och väcker hopp till liv. Bush kommer att avgå om 37 dagar med skam. Irakiska journalister säger idag skämtsamt att igår var internationella skodagen och palestinska journalister funderar över vem som ska kasta sina skor på Condoleezza Rice.

Priset är högt. Den modige journalisten arresterades omedelbart av säkerhetsvakter och fördes bort. Enligt irakiska uppgifter har han förts till det amerikanska fängslägre Camp Crocker vid Bagdads flygplats misshandlad och med knäckta revben.

Al Zaidi har tidigare arresterats av amerikansk trupp vid två tillfällen. 333 journalister har döats i Irak och den Kairo-baserade TV-kanalen Al-Baghdadiya vid vilken Al-Zaidi arbetar, fruktar för sina journalisters säkerhet i Irak. TV-kanalens chef Muzhir Al-Khafaji försvarar i ett uttalande Al-Zaidis yttrandefrihet. IrakSolidaritets uppmanar organisationer som försvarar mänskliga rättigheter och yttrandefrihet, Journalistförbundet och andra fackföreningar och organisationer att begära att USA:s regering och gröna zonen marionettregering behandlar Monthadar Al-Zaidy i enlighet med internationella konventioner.

Vi kräver att Monthadar Al-Zaidy omedelbart frigges! Han gjorde vad de arabiska ledarna borde ha gjort för länge sedan.

Sigyn Meder
IrakSolidaritets

Bokrecension: Extremister av Magnus Sandelin

När jag först började läsa boken tänkte jag skriva en ganska snäll recension. Visserligen hade jag sett den ytliga analysen Sandelin använder i artiklar jag hade läst – den vanliga rabiata borgerliga metoden att snävt definiera vad som är "demokrati", och sen snabbt klumpa ihop allt som faller utanför den ramen under rubriken "extremism" – men boken är lättläst, och det var till en början ganska intressant att läsa om de nazistiska pajaserna vi fick bekanta oss med i början. Detta höll dock inte så länge. Den banala "analysen" förvandlade snart vad som kunde ha blivit till en intressant reportagebok till en soppa av förutfattade meningar, där all empiri är strikt underordnad det författaren på förhand hade bestämt sig för.

B-nassarna i sitt lilla privata krig i form av en vandallismturné som han beskriver i inledningsdelen hade inte så mycket emot kommunister, och såg staten som gemensam fiende. Att det finns sån'a nazister är inget nytt, och Sandelin tycker att detta är helt naturligt – båda är ju extremister. Han missar dock en liten detalj – nämligen att de allra flesta nassarna hatar "rödingar" över allt annat. Författaren kan tryggt förbigå att nämna sådant. Han har ju bestämt sig för att extremister är extremister, höger- eller vänstersorten spelar mindre roll. Varför skulle han

bekymra sig om ett massivt berg av fakta som motsäger det han redan visste?

Liknande saker återkommer senare i boken. En grupp nassar försökte gå med i en demonstration mot Israels angreppskrig mot Libanon, men blev bortjagade av en skur av flaskor och annat från "AFA" (då AFA för liberaler är lite av ett samlingsnamn för "vänsterextremister" är det svårt att avgöra eventuellt medlemskap). Detta tyckte vår författare Magnus var lite konstigt. Båda är ju extremister, och båda ogillar Israel, så logiskt sett borde de ju kunna förenas. Huruvida det sen går att hitta några vänsteraktivister som vill ha med nassar i demon är inte så viktigt: Sandelins glasklara logik är ju trots allt viktigare än hur hans analysobjekt verkligen beter sig.

Vänsterextremismen nagelfars

Som exempel på vänsterextremism tar Sandelin upp de nollor till "vänsterfolk" som försökte spränga en brandbomb på McDonalds i Nyköping. Ingen vettig vänsteraktivist kan annat än förakta de två jävla idioter som, om de hade lyckats, kunde ha dödat helt oskyldiga barnfamiljer liksom underbetalda McDonaldsarbetare. Jag hoppas att de inte vågar sig i närheten av en vänsteraktivitet någonsin igen, och att de på lämpligt sätt tillrättavisas om de trots allt skulle göra det. Sandelin tvingas erkänna att också den autonoma vänstern tog avstånd från deras försök till bombdåd. Detta vilar dock, förklarade han åter, på bräcklig grund. För egentligen, verkar han mena, ligger ju sånt i linje med extremisternas våldsideologi, och således borde många vänsterextremister kunna stödja den sortens aktioner. Att vänsterextremisterna sen inte gjorde detta spelar mindre roll. Slutsatserna är redan dragna, och inga fakta ska komma här och stå i vägen för dem.

En pikant detalj i sammanhanget är att Revolution tillskrivs en viktig del i upptakten. Hösten 2005 hade vi en kampanj mot McDonalds stöd till ockupationen av Irak, och stod några kalla lördagar och delade flygblad. Några gånger blev vi bortkörda, och detta, enligt extremisternas avslöjare, ledde till ett missnöje inom den autonoma vänstern, som i sin tur var en del i orsakskedjan som ledde till den odetonerade brandbomben. Man får sannerligen vara försiktig så man inte förknippas med vansinnesdåd när Sandelin tar på sig analysmössan!

Magnus får expertstöd

Så här fortsätter det. Extremistjäger-Mange tycker att de Stalinvurmande nationalreformisterna i RKU är mer eller mindre som nazister, han förfasar sig över att aktivister från Osynliga partiet skrek "borgarsvin" åt en samling från Skattebetalarnas förening, och han undersöker den muslimska extremismens samröre med nazister. Ingen ska heller tro att han saknar stöd för sina slutsatser. Nej, han kan hänvisa till filosofen Per Braun som hävdar att det finns en "Pol-Pot"-romantik inom vänstern, och till Hele-ne Lööw (som noga har studerat nazistiska rörelser och tror att detta gör henne till expert på vänstern) som hävdar att höger- och vänsterextremister allt mer börjar samarbeta. Lite smolk i Sandelins glädjebägare är bara att ingen av dem pekar på något konkret – samt att nazisternas våldskampanj mot vänstern sedan boken först kom ut får Lööws obestyrkta men icke desto mindre tvärsäkra påstående att te sig ganska befängt. Men Sandelin lyckas i alla fall hitta auktoriteter (till och med en filosof!) som bekräftar hans ytliga fraser om extremister. Vi är alla ytterst imponerade!

Men den skarpaste hjärnan av författarens vapendra-

gare är utan tvekan professor Göran Dahl. Även Göran hävdar (vem av oss är förmåten nog att kräva en professor på belägg?) att det finns "tecken" som tyder på ökat samarbete mellan höger- och vänsterextremister. Rena tillfälligheter kan avgöra om man blir kommunist eller nazist, förklarar han vidare. Som kronan på verket av sin analys vet professor Göran att berätta: "Liberalismen är den stora fienden för dessa rörelser, eftersom liberalismen tror på individuella friheter."

Jag tänker genast på Dogbert, som i en seriestrip sa till Dilbert: "Jag skulle kunna driva med dig, men utmaningen är borta." Detta är faktiskt den förljugna verklighet som många borgare lever i. Vi "extremister" (kommunister i Arbetarmakts fall) hatar liberaler och vi hatar USA för att vi "hatar friheten". För inte kan det väl vara så att vi invänder mot att USA:s regering backade upp Saddam med vapen och annat under hela 80-talet, att de sedan bombade skiten ut landet, fortsatte med årtal av sanktioner som inte rubbade Saddam det minsta men ledde till att, lågt räknat, 500 000 barn dog – och sen följde upp med en blodig invasion och ockupation som fortfarande pågår?

Inte kan väl vårt missnöje bottna i stödet till diktaturer från Guatemala till Argentina, i att Suharto – utan tvekan Saddams överman i massmord – hölls om ryggen ända till den indonesiska revolten 1998 omöjliggjorde hans fortsatta diktatur, i Reagans konsekventa ställningstagande för Sydafrikas apartheidregim gentemot dess motsståndare eller någon av alla blodiga diktaturer, dödsskvadroner och tortyrkammare som amerikanska, brittiska och andra regeringar har stött? Nej, förklarar professor Dahl. Vi hatar helt enkelt friheten. Att Sandelin kan hänvisa till Dahl som en auktoritet på ämnet säger egentligen allt om nivån på hans "analys".

Sandelin och kampen för demokrati

Men för att det inte ska finnas någon grund för tvekan nöjer han sig inte därmed. Även Åsa Linderborg och Erik Wijk får sig en rejäl släng av slevan för att de stödjer motståndet mot den blodiga ockupationen av Irak. Visst kan man vara emot invasionen, medger Sandelin, men... USA:s invasion vägledades ju av en demokratisk vision! Jag förutsätter att vi ska bortse från de lögner om massförstörelsevapen som var det som faktiskt motiverade invasionen innan den skedde. Den här "demokratiska visionen", Magnus, var det den som fick Reagans regering att ta bort Saddams diktatur från sin lista på terroriststater, och ge den rikligt med vapen – inklusive de omtalade massförstörelsevapnen?

Kanske var den visionen vägledande redan 1963, när visionärerna i CIA organiserade den kupp som störtade Qassim – den senaste irakiska regering som suttit vid makten på grund av folkligt stöd? Kanske, Magnus, är det så att den "demokratiska vision" du pratar om är samma som den demokratiska vision (ibland har tonvikten snarare legat på "frihet", ibland på "civilisation" eller "kultur") som har fått motivera nära nog alla stormakters angrepp på mindre mäktiga länder – oavsett om det handlar om kolonialmakternas uppdelning av Afrika, briterarnas export av säd från det svältande Indien för att finansiera ett krig mot Afghanistan, eller Frankrikes och senare USA:s krig mot Indokinas fattiga bönder?

Alltid har de hittat stöd av intellektuella som förklarat att det skett i frihetens, fredens, civilisationens eller framstegets intresse. Eller att det har väglets av en "demokra-

tisk vision". Nu vill jag förstås inte vara orättvis mot demokratikämpen Magnus. Han skriver inte att han stödde USA:s invasion av Irak. Jag får faktiskt intrycket av att han inte tyckte att det var en så'n bra idé. Däremot tycker han uppenbarligen att sånt är helt sekundärt.

Bara man är "demokrat" – med andra ord respekterar de allt snävare ramarna för vad som är acceptabla demokratiska åsikter som uppställs av den tongivande liberala opinionen – kan försvara Reagan trots vapenstöd till Contras mord på barnmorskor i Nicaragua, årtal av bombningar mot Irak eller Israels grovt rasistiska bosättare i exempelvis Hebron. Skriker man däremot "borgarsvin" åt Skattebetalarnas förening eller krossar ett bankfönster – då är man extremist.

Magnus är mycket bekymrad över att samhället – och allra mest den måttliga vänstern förstås! – i så hög grad tolererar dessa extremister. Men hopp finns. Av borgerliga skribenter som över allt annat älskar att få sina ytliga analyser bekräftade, har han fått mycket beröm för sin bok, och han har utsetts till expert i ämnet extremism.

Bland dessa tappra demokrater i det borgerliga lägret kan han hitta åtskilliga som har stött USA:s krig mot Vietnam, Pinochets diktatur i Chile, Sydafrikas apartheidregim, Israels förvandling av Västbanken till ett stort fångläger, IMF som tvingar Tanzania att skära ner i vårbudgeten, den blodiga ockupationen av Irak och Reagan – som stödde diktaturer, toryrhålor och dödspatruller i fler länder än någon annan har gjort – bland många andra brott mot mänskligheten som sammanlagt räknar offer i många miljoner döda. Jag är övertygad om att Magnus Sandelin kommer att ha många givande samtal om demokratiska värderingar med dessa människor.

Jens-Hugo Nyberg

Redaktionen önskar

alla läsare ett gott nytt och rött år! Vi kommer att fortsätta att följa klasskampens utveckling både i Sverige och i världen i övrigt. Vi kommer också att fortsätta föra fram den politik som – vilket vi är övertygade om – kan föra vår kamp till framgång.